

31

Betænkning

over

forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til borgerlig straffelov af 15. april 1930, jfr. lov- bekendtgørelse nr. 215 af 24. juni 1939, m. v.

(Afgivet af folketingets udvalg den 13. marts 1952).

Udvalget har afholdt en lang række møder og haft flere samråd med justitsministeren samt modtaget henvendelser fra forskellig side, derunder fra Danske Dagblades Fællesrepræsentation, ligesom udvalget af egen drift har søgt nærmere orientering om forskellige spørgsmål.

Udvalget har ment, at det vil være rigtigst ikke ved det foreliggende lovforslag at foretage ændringer i den militære straffelov, hvis reelle indhold lovforslaget heller ikke tilsigter at ændre, og der er herefter mellem udvalget og justitsministeren opnået enighed om en deling af lovforslaget i to lovforslag, således at lovforslagets § 2 erstattes af et særligt lovforslag af samme reelle indhold.

ad lovforslag I.

ad ændringsforslag til lovforslagets § 1.
ad nr. 1.

Når ordene „eller på anden ulovlig måde“ foreslås slettet, skyldes det ønsket om ved afgrænsningen af bestemmelsens område at undgå dette udtryk, hvis rækkevidde ikke helt kan overskues. De i bestemmelsens stk. 2 nævnte handlinger er eksempler

på magtanvendelse. I stedet for de ord, der foreslås slettet, foreslås indføjet ordene „ved udenlandsk bistand“, der også findes anvendt i § 99, stk. 1.

ad nr. 3.

Efter den foreslåede tilføjelse, hvorefter der bliver mulighed for anvendelse af bødestraf for overtrædelse af stk. 2, vil bestemmelsen kun ved forhøjelsen af strafferammen i stk. 1 afvige fra den hidtil gældende bestemmelse i borgerlig straffelov § 100.

Der har indenfor udvalget gjort sig nogen betænkelighed gældende ved at bevare denne bestemmelse, hvorefter også fremsættelse af udtalelser, hvis sandhed kan bevises, vil kunne straffes. Når man har opgivet tanken om at ændre bestemmelsen, således at bevis for faldne udtalelsers rigtighed skulle gøre disse straffri, skyldes det erkendelsen af, at det ikke vil være hensigtsmæssigt eller forsvarligt at indføre en regel, der tvinger danske domstole til under en offentlig straffesag at tage stilling til rigtigheden af udtalelser om forhold vedrørende en fremmed magt, når disse ud-